

Els noms de l'aventura

Una munió de polítics i financers, majoritàriament catalans, han participat d'una manera o d'una altra a Port Aventura fins que s'ha fet realitat.

La història de Port Aventura ha estat una constant de 'loopings' i sotracs com els Drac Khan, fins que s'ha inaugurat. De la Rosa, Alavedra, Pujol i Ferran són només alguns dels protagonistes de l'enrevessada història de Port Aventura.

El llibre, recentment editat, *Les desventures de Port Aventura (El cas De la Rosa)* de Roger Jiménez, explica fil per randa totes les vicissituds del parc, els personatges que hi han intervingut i com ho han fet. Els esdeveniments al voltant del parc i l'actuació dels seus protagonistes són un reflex fidel d'una societat amb un objectiu constantment blocat per les ambicions personals i l'estira i arronsa entre Barcelona i Madrid. Resseguint el fil del llibre, hem fet un diccionari, malauradament restringit per l'espai, d'aquests polítics i financers.

Alavedra, Macià. Conseller d'Economia i Finances. Jordi Pujol el designà com a president del consorci que gestiona els aspectes urbanístics del parc. Quan el Tribunal Suprem dictà la segregació entre Vila-seca i Salou, va aconseguir mantenir

els americans de la Busch il·lusionats amb el projecte amb una visita ràpida i decisiva, per ordre del president, a la seu central de la Busch. Va tornar a ser important en la negociació dels 10.000 milions de pessetes de l'aval de l'administració autonòmica, quan el parc semblava que es tornava a perdre per manca d'inversió. Els problemes li van venir quan presumptament es van desviar d'aquest aval 1.000 milions de pessetes. L'any 93, quan l'ICO condicionava el crèdit tou de 15.000 milions de pessetes a la retirada de Javier de la Rosa, Alavedra, amic personal del financer, va iniciar les gestions per convèncer el grup Pearson i La Caixa d'entrar a l'accionariat del parc.

Alegre, Lluís. Conseller de Comerç i Turisme des de 1988. Militant d'Unió i membre de l'Opus Dei. Entrà a la Conselleria substituint Joaquim Molins. Però també el tema del parc deixà aquesta

Conselleria i passà a Presidència. Per ell va quedar la feina de preparar el projecte de llei a mida per a l'adjudicació del parc. Va patir la presència del secretari general de Turisme del Govern estatal, Fernando Panizo, que li demanava sopars amb Pujol, però alhora anava contra l'aval de la Generalitat i intentava que els empresaris se saltessin els conductes autonòmics per les subvencions.

Baker, Randolph. Vice-president de Busch, l'empresa cervesera, i president de la filial del grup que porta els parcs de lleure. Des del principi va simpatitzar amb Joaquim Molins quan era conseller i començaren les negociacions pel parc. El 17 de gener de 1989 va formular una petició oficial d'ajut a Madrid, que el secretari d'estat d'Economia, Pedro Pérez,

acceptà ràpidament. Després de Molins, Baker va conèixer Lluís Prenafeta, que estava decidit a tirar envadant el projecte fos com fos. Va fitxar com a gerent del projecte Lluís Llubí. La segregació i l'automàtic desconcert dels americans de la Busch van significar per Baker la seva marginació i destitució de tots els càrrecs, per passar a una presidència no executiva de la societat. Actualment és conseller de Port Aventura en representació d'Anheuser-Busch.

Barón, Enrique. Ministre de Transports i Turisme que postulà, l'any 1984 per la candidatura espanyola de l'Eurodisney. La maniobra especulativa sobre uns terrenys d'Alacant que volien dur a terme el marquès de Grinon i Isabel Preysler, el van apartar del cas i va ser substituït per Abel Caballero. Durant el mandat d'aquest darrer, sortí un informe dirigit a la Disney on s'explicava la inconveniència d'instal·lar el parc a Catalunya. Igualment Barón va fer tot el possible per dissuadir els americans d'instal·lar-se a Catalunya, oferint-los alternatives a Andalusia.

Boyer, Miguel. En un dels dinars de financers i polítics de tots colors, Boyer havia conegut Isabel Preysler. A través del ministre, Preysler i el seu ex-marit, el marquès de Grinón, s'havien assegurat que el Govern compraria per 10.000 milions uns terrenys alacantins que a ells només els havien costat 1.000 milions, on el Govern pensava instal·lar l'Eurodisney. L'any 1988, quan era president del Banc Exterior va concedir un crèdit de 15.000 milions a ERT, empresa de De la Rosa.

Casinello, Emilio. Havia estat embaixador espanyol a Mèxic en temps de la UCD, militant del PSP de Tierno Galván i comissari de l'Expo de Sevilla, quan Javier de la Rosa li va proposar ser vice-president de Grand Tibidabo. Els 58 milions anuals de sou van ser suficients perquè l'oferta de De la Rosa superés l'ambaixada espanyola a Londres que li oferia el govern estatal. Una de les causes d'aquest fitxatge era que Casinello, amb els seus contactes a Madrid, podia ajudar a desbloquejar el crèdit tou de l'ICO de 15.000 milions. Va participar també, com a representant de De la Rosa, en les converses

amb Madame Tussaud Group perquè s'incorporessin com a socis al parc. Actualment és el màxim executiu de Grand Tibidabo.

Ferran, Esteve. De professió jardiner, va entrar en política a través de Convergència. Amb el suport de Josep Gomis es va convertir primer en president de Gestora de Salou i després en alcalde independent d'aquesta ciutat segregada. Abans, però, ja havia estat regidor de Vila-seca. Quan el Tribunal Suprem va fallar per la divisió de Vila-seca i Salou, Ferran donava suport a la idea que es creés un consorci presidit per la Generalitat que evités que un municipi es quedés amb l'impacte negatiu del parc i l'altre el positiu. Amb el lema "Ni un pam!" va encapçalar un poble que naixia i que no volia cedir cap centímetre de l'anelhada independència. Ferran fou l'arma de Josep Gomis contra Pujals, perquè aquest darrer havia fet impossible una tornada de Gomis al partit a Tarragona. Tothom a CDC pensava que Ferran seria dòcil, però no fou així. En moltes reunions amb Pujol primer es comprometia a un seguit d'acords i en acabat s'hi repensava i ho anul·lava tot.

Folchi, Joan Josep. Advocat, diputat de la UCD i que va passar al PDP abans d'acabar a CDC. Molts coetanis seus el recorden arrencat a les files dels ultres a la universitat, tot i que ell sempre ho ha negat. Home fort del *Diari de Tarragona* i advocat destacat de Javier de la Rosa, amb qui creà la Fundació Quail Espanya (entitat teòricament sense ànim de lucre, però que tenia associades diverses empreses amb aquest ànim accentuat), refugi dels béns de De la Rosa contra la sentència dels tribunals britànics. També s'ha publicat la participació de Folchi, amb De la Rosa, en el cobrament de sucoses comissions en la venda d'ERTOIL, entre altres aspectes vinculats a la querrela del grup KIO contra ell mateix, De la Rosa i Piqué-Vidal. En el tema del parc s'encarregà en un primer moment de les expropiacions, juntament amb Joan Piqué-Vidal, fins que el 26 de juny del 93 sortí del consell d'administració de Grand Tibidabo. Ha participat com a soci en els negocis de De la Rosa.

Gomis, Josep. Després d'ocupar la presidència de la Diputació de Tarragona, on va tenir com a secretari Joan M. Pujals, va ser conseller de Governació i actualment és delegat del Govern a Madrid. Atacat pels seus adversaris pel seu passat com a

alcalde franquista de Montblanc, era l'altre home fort a Tarragona de CDC. En el moment de la segregació era conseller i es va mostrar d'acord amb la sentència del Tribunal, i va recomanar Esteve Ferran com a president de Gestora de Salou. Amb l'augment d'importància de Pujals a Tarragona, es va trobar que després de la Conselleria difícilment podia tornar en bona posició a l'òrbita de l'administració convergent a Tarragona.

Llubí, Lluís. Era assessor extern d'Anheuser-Busch com a directiu de la consultora Arthur D. Little. De seguida que la cervesera s'interessà pel parc, Llubí fou tractat com a representant i gestor del projecte dels americans. Fou ell qui va recomanar els serveis del despatx de Julio Feo, per tenir un accés més fàcil i directe amb l'administració central. És conseller a Port Aventura en representació d'Anheuser-Busch.

Lluesma, Vicenç. D'ofici taxista, primer va estar en les files d'UCD, després d'AP i finalment a Convergència. És l'actual president de la Caixa de Tarragona, nomenat primer com a vocal de l'entitat per Josep Gomis en una de les cinc places que corresponen a la Diputació. Durant el seu mandat es van produir les irregularitats amb els 1.000 milions de l'aval de la Generalitat ingressats a la Caixa de Tarragona, i també la destitució del seu director, Francesc Montaña, per una investigació del Banc d'Espanya.

Molins, Joaquim. De la UCD, en una operació de transfugisme amb escó inclòs, es passà a Convergència, especialment al nucli dur del roquisme. Està vinculat com a accionista a una coneguda fàbrica de ciment. Després de passar per la Conselleria de Comerç i Turisme, Pujol el nomenà conseller de Política Territorial i Obres Públiques on va fer un conflictiu pla de residus. La seva actuació en referència al parc es remunta a l'any 1986, quan sonaven les campanes de l'Eurodisney. Ignacio Vasallo, director general de Promoció del Turisme del Govern central, va comunicar-li que la Busch tenia una

molt bona opció per instal·lar un parc a Catalunya. Ell portà les converses fins al canvi de Conselleria, moment en què el tema passà a Presidència. Ell, però, va ser qui ideà les expropiacions per interès social, i que després els afectats van portar al Tribunal Constitucional. Molins sempre ha declarat ser gran amic de Javier de la Rosa, i que la confiança era recíproca.

Piqué-Vidal, Joan.

Advocat de Javier de la Rosa, també fou un dels negociadors amb Anheuser Busch per mantenir el projecte, i com J. J. Folchi, també es va encarregar de les expropiacions fins que van entrar els nous accionistes a Grand Península. Actualment és president d'Erros, a part de participar en altres negocis de De la Rosa com a soci.

Prado y Colón de Carvajal, Manuel de.

Amic íntim del rei d'Espanya. Com a *broker* va participar des de l'etapa fallida de Disney amb les negociacions al costat de la Generalitat. Encapçalava un grup de negocis que ofería Tarragona com a seu de l'Eurodisney. Quan la Disney va dir que no, Prado y Colón va fer-se amb la representació de l'empresa discogràfica MCA per instal·lar un parc a Catalunya. Ben aviat va entrar en contacte amb Javier de la Rosa per ser vice-president del Consorci Nacional del Leasing, el que després seria Grand Tibidabo. El 93 va partir peres amb De la Rosa, per uns negocis hotelers.

Prenafeta, Lluís.

Com a secretari general de Presidència fou l'organitzador dels viatges més importants de Pujol a l'estranger, i impulsor de temes com TV3 i Catalunya Ràdio. Prenafeta va estar des del principi en les negociacions dels parcs d'atraccions, i molt especialment quan tota la negociació del parc passà a Presidència i l'opció Busch es començava a perfilar. Lluís Prenafeta va desencallar les converses al juliol del 1988 en una eficaç visita a la seu de la cervesera. Altre cop, tornà a salvar momentàniament la situació quan esclatà el problema de la segregació de Vila-seca i Salou. Va convocar Javier de la Rosa i el convidà a introduir-se en el negoci.

Pujals, Joan M.

Fou secretari de Josep Gomis quan aquest era president de la Diputació de Tarragona, i després el succeí en el càrrec. Com a alcalde de Vila-seca, Josep Maria Pujals va anar a veure els americans de la Busch, com ja abans havia fet amb la Disney, per convèncer-los que el seu municipi era el més adequat. I ho va aconseguir. Després amb l'esclat de la segregació va trobar-se amb Esteve Ferran, primer, president de la junta Gestora i després, alcalde de Salou rebel que no volia cedir ni un pam del seu municipi i volia quedar-se amb tot el parc. Finalment Pujals i Ferran van haver d'arribar a un acord amb la creació del Consorci, presidit per el conseller d'Economia, Màcia Alavedra.

Pujol, Jordi.

Des que va sentir les primeres insinuacions de la Disney no ha parat fins que ha aconseguit la realització d'un parc temàtic a Catalunya. Aquest projecte ha estat un dels grans objectius personals, comparable al dels Jocs Olímpics pels socialistes. Jordi Pujol va mobilitzar els seus consellers perquè no deixessin escapar el parc. També quan el Tribunal Suprem dictà la independència de Salou, i els conflictes que això significà entre els dos alcaldes locals, Pujol s'implicà en el tema amb reunions molt intenses per arrencar compromisos a les dues parts. Després, amb el cas De la Rosa també va influir perquè no es perdés tot en el mateix escàndol i entressin en l'accionariat La Caixa de Pensions i FECSA. La inauguració de parc representa la culminació d'un dels grans projectes del govern autonòmic de Pujol, juntament amb l'ensenyament, la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió i la formació i desplegament dels Mossos d'Esquadra.

Rosa, Javier de la.

Aquest financer, d'origen català però sempre amb la vista posada a Madrid, s'introduí en el tema del parc a través de Lluís Prenafeta. Aquest el cridà quan, arran de la segregació, Anheuser Busch es va fer enrere. Ràpidament es va posar mans a l'obra. Va convertir Tibidabo, SA, i el Consorci Nacional del Leasing en Grand Tibidabo l'abril del 1992. Per la potenciació del parc, Grand Tibidabo i Anheuser Busch van formar la societat Grand Península. Amb l'aval de la Generalitat i el crèdit tou de l'ICO emparaulats, De la Rosa va tirar el parc endavant. Però la fallida d'alguns negocis de De la Rosa,

amb capital de l'estat, va deteriorar ràpidament les relacions entre el financer i el Govern, que és negà a donar-li el crèdit de l'ICO. Un altre detonador que féu saltar De la Rosa del projecte fou els 1.000 milions que Grand Tibidabo demana a Caixa de Tarragona oferint com a garantia els pagarés de Grand Tibidabo (vegeu articles a EL TEMPS 23-3-94 i 4-7-94). Al juny de 1994, els petits accionistes de Grand Tibidabo van començar a moure's per emprendre accions legals contra Javier de la Rosa per utilitzar l'empresa com a banc i en benefici propi. Les seves accions van ser comprades pel grup Pearson, La Caixa i FECSA.

Serra, Narcís.

El vice-president del Govern espanyol ha estat sempre un enemic acèrrim de De la Rosa. Més d'un cop va manifestar que mentre De la Rosa estigués al capdavant del parc, no concediria el crèdit de l'ICO. A més, també va impedir que les empreses elèctriques amb participació estatal entressin a Grand Península. Abans, però, Serra ja s'havia enemistat amb el pare de De la Rosa per l'estafa que aquest féu amb uns terrenys de la Zona Franca.

Vasallo, Ignacio.

Director general de promoció turística del Govern espanyol. Va il·lusionar-se amb la possibilitat que Eurodisney s'instal·lés a l'estat espanyol. Va mantenir-se ferm a convèncer els americans de la idoneïtat dels terrenys andalusos i després alacantins, i sempre evitant la possibilitat del Principat de Catalunya. Al segon intent, amb l'aparició de Anheuser Busch, Vasallo no va perdre el temps i va contactar directament amb Molins, llavors conseller de Comerç i Turisme. Aleshores, Vasallo ja era un advocat amb contactes al govern estatal, cosa per la qual entrà en relació amb la Busch.

Vilarasau, Josep.

Director de la Caixa de Pensions de Barcelona. Quan la Busch es féu enrere pel conflicte de la segregació, el Govern demanà suport a la Caixa, però no li'l concedí. El maig del 94, a punt d'ensorrar-se altre cop el parc, la Caixa acceptà d'entrar a l'accionariat amb un 30% de Grand Península, a través d'Inmobiliària Colonial. **Oriol Cortacans**